

Wõta ja loe!

№ 9. — 2. aastakäik.

Kõrtsmiku teadaanne.

Mina, kui isik, kes ausa tööta soovib elada, olen enesele ühe toreda ruumi üürinud Rahaahne majas, Waremete ja Sakkamõistmise tänawate nurgal, (üle tänawa, Veinakaebuse wastu), kus ma kawatfen oma äri jatkata selleks, et walmistada joodikuid, rumalaid, kerjajaid, kurjategijaid ja petiseid, fainetele ja ausatele inimestele nuhtluseks.

Seaduse kaitse all aitan ma kaasa õnnetuste, surmajuhumite, raskete haiguste, häbistawate tiilide, riidude ja mõrtsukatööde arwu tõstmiseks. Minu joogid on proowitud, et nad rõõwiwad mõningailt elu, paljudelt mõistuse, suurteft hulkabelt warandused, kõigilt ilma erandita tõfise rahu, teewad wanemad abitumaks, naisjed leskedeks, lapsjed waeslasteks.

Mina teen, et emad omad lapsjed unustawad, lapsjed rumaluses üles kaswawad, naisterahwad oma ilmsüütuse kaotawad, mehed saawad päewawargaiks, wandujaiks, mängijaiks, kahtlejaiks ja kõlwatuiks.

Poisid ja tütarlapsjed on tooresaineks, kelledest ma joodikuid walmistan. Wanemad wõiwad mind sellega kaasa aidata, et nad omad lapsjed õlle järele saadawad. Ma wastutan selle eest, et ma kahe tunni jookjul abielumehe seisuforda wiin, milles ta kodus hakkab kätatsjema, maja mööbleid puruks taob, naisft lööb ja lapsi pekjab. Ma teen, et tublid töömehjed oma töö ära rikuwad, ametist tagandatakse ja hulguستهس jääwad.

Kui keegi kindla meelega ostja tahab ennaft parandada, püüan ma mõne sendi eest suure lõbuga, et ta wõtaks jälle ainult ühe klaasi ja jatkaks hukatuse teed. Raha, mis on ära tarwitatud oma laste leirwa ja raamatute ostmiseks, sünnitab mulle suurt meelehärma. Ja kui ta raha otjas on, meelitan ma teda wõlgu tegema, mida ma siis seaduse abil, tema palka kinni pannes, sisse nõuan.

Tellimised palawiku, soojatõwe, tiisikuse ja dilleeriumi peale täidetakse rutulijelt. Lühidalt, ma luban kõiki oma kaubatarwitajaid aidata, et nad satufsid wõlgadesse, autumasse ellu, haigustesse, kahtlustesse, ja surma siin maa peal ja pärast surma weel niifugusesse surma, mis iial ei lõpe.

Kinni toppides oma kõrwu Jumala hoiatawa hääle eest ja ühendusse astudes saatanaga, ära makstes oma ärimaksud on mul õigus kõite ülewaltähendatud oma sõpradele ja kaubatarwitajaille raha pärast murefjeda.

Wäljawalititud hull minu enese poolt wäljatõötatud inimkonna jätitsest, leidub minu peenesti walgustatud kõrtsis, hommikuti politsei ruumides, waestemajades, hullumajades, wangikodades ja enneaegses hauas.

Wahe inimese ja looma wahel.

Keegi noormees istus neiuga mõrastemajas. Seal juures sun-
dis ta wiimast hoolega jooma, kuni see lõpuks ütles: „Tanan, mul
ei ole mingit janu enam!“ — „Ah, mis,“ wastas noormees, „joo
ainult! Kui me ainult siis joomme, kui meil janu on, mis wahe on siis
inimese ja looma wahel?“

Siis on küll loom inimesest ees.

Rahaahnus.

Keegi kristlane wõrdleb rahaahnust wanfriga, mille rattad järgmised:

- 1-ne rataš : „Unušta Jumal!“ Laul 149 : 7.
- 2-ne „ „Unušta liqimene!“ Moos. 4 : 9.
- 3-aš „ „Unušta südametunnistus ja surematu hing!“ Jer. 44 : 16.
- 4-aš „ „Unušta igawene elu, wiimne kohus ja põrgu!“ Joh. 3 : 18.

Wanfri ette on rakendatud 4 hobust :

- 1-ne ütleb : „Waata oma tee peale, nagu mina, aga mitte taewa poole!“
- 2-ne „ „Waata tagasi: Ara unušta ülekohut teha, hoia waesuse eest!“
- 3-aš „ „Käi kergel sammul, waata, et keegi sind tähele ei pane!“
- 4-aš „ „Ara tunne halastust — ilma rahata pole peawarju!“

Saatan on kutsjar.

Tema piits on seitsemest punutud :

- 1-ne — „Tarwita igat wõimalust!“
- 2-ne — „Teised teewad samuti!“
- 3-aš — „Kutta, muidu wõtab teine!“
- 4-aš — „Täitmatuš.“
- 5-es — „Raha ei lõhna patuga.“
- 6-es — „Ega põrgus nii palaw ei ole, kui jutlustajad räägiwad.“
- 7-es — „Weel on aega ümber pöörata.“

Õditja — rahaahne. Temal on lõukoera suu ja mõirgab : „Keela
kõik oma ümbruses!“ Tal on täitmatu hundi kõht, silmis krokodilli piša-
rad, parem käsi — karukäpp, pahem — kassi käpake, wõol kollane
Juudase rahakott, kõrwal press — inimestelt wälja pressimiseks ; tema
wõdrastetuba : rõõm teiste hädaft. Kätes on suur auk : kuidas jaadud,
nõnda läinud.

Wernostift A. S.

Bõlemas rongis kuristikku.

Räägitakse ühest õudseft juhtumiseft Prantsufemaal. Walitus oli
faatnud mäsfu mahafurumiseks prantsufe Alpidesse sõjawäerongi. Seal
mägestikus sõites aga sündis plahwatus rongis ja warsti oli kogu
sõjawäerong leekides. Pidurdamata sõitis rong edasi, kuna wagunites
sõdurid wõitlesid leekidega, wõimetutena tuld kustutama. Firmsus paa-
nika, hullumeelne kifendus ja rüfelemine sündis rongis. Jutustatakse,
et seda kohutawat kifendamist oli kuulda kaugele, üle kümne kilomeetri
kaugufele.

Sugugi vähem õudne ei ole see rong, milles praegu sõidab fogu maailm oma arengus Jumala kohtupäewa poole, milline äkitselt nagu plahwatusel tabab maailma. Mitmed praegu uinuvad paturahus wõi tegelewad ilusate unistustega inimkonna parandamisest ja paradiisi toomisest maa peale. Teised on pimestatud kulla läikest ning kolmandad plaanitsewad uusi wõite ja sõdasid. Kuid korraga on kõik segi paisatud, kui näewad inimesed Teda tulewat, kellel on wiimane sõna õelda maailma ajaloo, niisama hästi kui sinu ja minu elu kohta.

Siis paljud poefsid kaljude warju ja otsiksid warjupaika koobasteft, kui see wõimalik oleks. Siis märkawad rahwad, et sõidawad põlewas rongis ääretu sügawuse poole, „lootusetuse kuristiku“ poole. Seal on nuttu ja kiskendamisest ühest maa äärest teise, mis meeleheitlikult tõuseb taewa poole. Kuis siis kuulutse lapsi needmas oma wanemaid, sõbrad sõpru ja paljud iseennast, et läinud wõi saanud teistest kaasa wiidud rongile — sõdima Kristuse wastu, teadlikult wõi teadmata.

Do, hüppa wälja, enne kui hilja. Riikaua, kui sinu elus on armupäew, wõid weel armu leida ja pääseda. Hüppa wälja sellest rongist, mis wiib sind igawese kuristiku poole — sind wõtawad wastu igawesed armufäed!

Suri ja poisike.

Haigemajas lamab üks wäike poisike suremas haigena. Igapäew külastas teda keegi waga naisterahwas. Kui see ühel pühapäewa hommikul ta woodi juure astus, leidis ta poisikese eriliselt rõõmsana. „Millele mõtlefid ja, et oled nii õnnelik?“ „Mõtlesin, et ma pea, weel enne kui õõ jõuab, taewas olen.“

„Kas tahaksid ja nii heameelega surra?“

„Do, ja. Reed mehed siin, kelle hulgas ma wiibin, räägiwad tihti kõlwatuid jutte. Ma kardan pattu, sest sellega kurwastame Jumalat.“

Kui see naine teda õhtul taas külastas, küsis ta:

„Armas Willi, kas on Issand Jeesus su ligi?“

„Do, ja“ wastas poisik. „Kas kardad ja?“

„Ei, ei, kõik on nii walge mu filmade ees.“

Peale selle, kui taga feltis sai palutud, ütles ta:

„So, — see on minu wiimne palwe. Müüdsest peale saan ma igawesti kiitma ja tänama.“

Ühedele koidab surmas kõrgem, suurem walguis, mis walgustab pimedat surmaorgu, teistele aigutab wastu õudne pimedus, teadmatu, eelaine igawesti kestwast õõst. Surmas wahetatakse noodid: ühed saawad muredemaailma igatsewate ja wõitluslaulude asemele kiituse- ja tänuwiihsid, teiste hõiskamine patuelus muutub needmiseks ja nutuks. Hõisata wõiwad igawikus kord need, kes siin elus kord murtud südamega on risti all andestust otsinud oma pattudele ja lepitust leidnud Unnastaja surmas. Seepärast tule täna selle juure, kellel on meelewalgus elus ja surmas, ning kes wõib sullegi anda andestust ja igawest lootust!

Raha, raha!

„Kord oli mul kõik, ainult mitte raha; nüüd pole mul muud midagi kui ainult raha,“ ütles keegi rikas daam lühike aeg enne surma. Mitte midagi muud, kui raha omada surmas, see on küll haletsemisväärt waesus.

Ainult seitse päewa!

Üks uni ja selle tagajärjed.

Charles M. Sheldon.

8

„Jah, Robert, ma usun sind. Võib-olla, ja eksid oma elu pikku se suhtes, kuid waimuhaige sa ei ole.“

„Mu Jumal! ma tänan sind selle eest!“ hüüdis härra Hardy. Ja weel kogu järgneva nädala kestel oli ta naise usk ta terve mõistuse talle sageli kinnituseks.

Lühikese waitimise järele palus härra Hardy Georgi, et see ulataks talle piibli. Ta luges Islanda palwe Johannele 17. peatükist, põlwtas siis ja palus, palus nii kui ei kunagi enne, et Island aitaks teda ta elu wiimasel nädalal elada õnnistuseks teistele ja auks Islandale. Kui ta siis tõusis ja waatas naisele ja lastele, ütles ta pilk, et ta oli seisnud elawa Jumala ees. Ja nii kiirelt mööbus aeg, juba ldi kell kaminaäärel kehtöö-tundi — sellega algas esimene härra Hardy seitsmest päewast. (Järgneb.)

Wiisil: Nüüd on see päew ju lõppenud. P. 18.

Küll elutee on waewane, Ja wäraw kitsas ka, Seal jtiski maad weel sinule, Kes iial oled sa. ∴:

Seal taewas on weel ruumi küll, Kus pühad elawad, Weel armust lahti seiswad sull' Need pärlwärawad. ∴:

Küll mitu tuhat hiilgawad Seal walgis riietes, Nad sind ka sinna ootawad, Oh wõitle waimu wäes! ∴:

See on üks ustaw ja kindel sõna, Ja kõige wastuwõtmise wäärt, Et Jeesus Kristus maailma tulnud Patuseid ära lunastama.

Patuste seast ma tdest' olen See kõige suurem siin ilma peal, Mull' lapse õigus ja armu antud Jeesuse läbi, au Jumalal'!

Ma tahan laulda Jeesu armust Ja tema suurest armutööst, Ta kannatusest, ristifurmast Ja tema päästwa were wäest.

Koor: Laulgem, laulgem Jeesu armust Ja tema suurest armu tööst, Ta kannatusest, risti furmast Ja tema päästwa were wäest.

Ta haawust kiitma ma ei wäsi, Mis tuhandid on õndsaks teind, Oh, küll see on üks ime-asi, Et ta ka lapseks wõtnud mind.

Toimetaja Peeter Sink. „Wõta ja loe“ hind à 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Jtmub 2 × kuus. Matsjab aastas 50 s., 1/2 a. 25 s. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktatmisjoni heaks, tellimisi ja kaastöid saata toimetaja aadressil — P. Sink Päifele 5—7, Tallinn. Tellida võib ka Briti & Wälism. Piibliseltjst, Nataskaewu 4 Tallinna; sealtjamas saada ka igasuguseid piibleid ja piibliosi.

R.-l „Kõlwa“ trükk, Keilas.